
Hříchy panství Cavendon

Barbara Taylor Bradford

Cecily Swannová Inghamová, VII. hraběnka z Mowbraye, stála na schodech administrativní budovy a upírala pohled za střechy hospodářských budov, k sídlu Cavendon Hall rozkládajícímu se na protějším kopci.

Bylo nádherné červnové ráno, typicky průzračné pro severní Anglii. Střecha a komíny jako by se slastně tetelily pod jasnou slunečnou oblohou.

Je to imponující dům, pomyslela si. Masivní a bezpečný. Rozpačitě se usmála. Ona osobně ho vůbec nepovažuje za bezpečný.

Bylo smutné, že i ve své dnešní majestátnosti čelí opět vážným potížím a Cecily se upřímně obává o jeho budoucnost. O budoucnost celého panství včetně honitby i samotné rodiny Inghamových.

S povzdechem zavřela oči, aby se na Cavendon nemusela dívat. Mnoho let je finančně vysával a připravil o spoustu času. Všichni mu něco obětovali a v případě nutnosti do něho nemálo investovali, obzvláště Cecily. Cavendon se stal bezednou dírou pohlcující peníze.

Otevřela oči a narovнала skleslá ramena. Uvažovala, jak se vyrovnají s problémem, který se na ně nezadržitelně valí. Osobně neviděla řešení. Poprvé v životě si připadala naprosto bezmocná, neschopná vymyslet jednoduchý plán.

Ze zadumání ji vytrhlo tukaní koňských kopyt o kamennou dlažbu. Ze dvora stáje vyjížděl bratr Harry, vedle koně kráčel Miles.

Jakmile Miles spatřil Cecily, pozvedl ruku na pozdrav a usmál se na ni tím důvěrným úsměvem, který znala jen ona. Tvář se mu rozjasnila upřímným potěšením, patrně nečekal, že se s manželkou dopoledne uvidí.

Cecily zamávala i Harrymu a dívala se, jak míří na sobotní objížďku panství. Práce správce panství se stala jeho největší zálibou, o čemž ostatně

svědčí spousta provedených změn. Po vyřazení z Královského letectva následkem zranění se vrátil do Cavendonu a pustil se do zahradničení. Založil překrásnou zahradu, která během sezony přilákala spoustu návštěvníků.

Miles přišel za Cecily a objal ji kolem ramen. „U snídaně jsi mi chyběla. Ani naše rozkošné děti mi tvou nepřítomnost nevynahradyly, lásko.“

„Potřebovala jsem si před schůzkou projít poslední účetní doklady, které Dottie poslala z Londýna.“

„Sakra! Dočista jsem na tu schůzku zapomněl,“ zvolal Miles trochu otráveně.

Cecily se ušklíbla a pokývala hlavou.

„Tak do toho, madam, připrav zbraně a bojuj. Víš, že nemáš na vybranou. Kostky jsou vrženy!“

„Přesně tak,“ rozesmála se Cecily. „Už jdu. Bitva se snad nerozpoutá, čekám nějaké to brblání a naříkání, to je všechno.“ Poslala manželovi vzdušný polibek.

„To si dokážu představit. Mysli však na příští týden, kdy zůstaneme doma jen s dětmi a tetou Charlottou. Zbytek rodiny odjede díkybohu na dovolenou.“

„Taky se nemůžu dočkat,“ přitakala Cecile. Pak již nechala manžela stát na schodech a prošla nádvořím před stájemi na terasu podél zadní části domu, odkud se otevíral pohled do zahrad. Teta ani tři švagrové dosud nepřijely na pravidelné sobotní setkání, a tak se posadila do proutěného křesla a spouštěla pohledem na rozlehlém, svěže zeleném parku rozprostírajícím se až k vesničce Little Skell.

Po jezírku na levé straně plul párek labutí, oddaných si navzájem po celý život, jak to u labutí bývá. Již Humphrey Ingham, první hrabě, rozhodl, že na cavendonském jezírku musí být labutě.

Velkolepý výhled se po mnoho let neměnil, přinejmenším od počátku osmnáctého století, kdy bylo sídlo zbudováno. Změnilo se však všechno ostatní – a nenávratně.

Cecily zavzpomínala na uplynulé čtyři roky. Když v roce 1945 skončila válka, země se zmocnila euforie z vítězství, bohužel ne nadlouho. Úlevu a hrdost vystřídal pocit vyčerpání a strnulosti. Země byla na pokraji bankrotu, velké britské impérium se propadalo do nicoty. Všichni si stěžovali a nemohli se dočkat, až se situace zlepší. *Nezlepšila se.* Nejhorší bylo, že

Churchilla nahradil na ministerském křesle Clement Attlee a moc převzali labouristé.

Městským radnicím chyběly peníze. A tak ve městech nadále zely hluboké krátery po vybuchlých bombách, k nebi hrozivě čněly polozřícené domy. Hromady sutí v ulicích připomínaly zoufalým obyvatelům na každém kroku válku. V zemi pokračoval přidělový systém na potraviny a předměty základní denní potřeby. Cecily měla pocit, že se život v Británii zastavil.

Nyní se psal rok 1949 a situace se konečně začala obracet k lepšímu. Lidem se vracel optimismus a atmosféra se projasňovala. Svatba princezny Alžběty před osmnácti měsíci pozvedla celou zemi na duchu.

Přesto převážnou část obyvatelstva Británie tvořili staří muži, ženy a děti. Stovky tisíc mladých mužů zahynuly na zahraničních frontách. Cecily viděla, jaký dopad měla válka na Cavendon. Rozlehlé panství přišlo o mnoho mladých mužů zaměstnaných na farmách, rodiny ve vesnicích se jen těžce vzpamatovávaly ze ztrát nejbližších, které je postihly již podruhé za jednu generaci. Cavendon živilo zemědělství. Nyní chyběli zdatní muži na obdělávání půdy, sklizeň, péči o skot a ovce.

Miles byl rád, že zůstaly aspoň dvě ženy od pěchotního vojska a vedly několik nájemních farem. Harry podal do místních novin inzerát a podařilo se mu na farmy v Mowbrayi a High Clough nastěhovat tři rodiny.

Cecily zaslechla hlasy a svižně vstala. Přes francouzské okno zahlédla tetu Charlotte v hovoru s Erikem Swannem, majordomem Cavendonu.

Sešla do knihovny tetu pozdravit. „Dobré dopoledne, teto Charlotte. Dnes jsem tě nečekala.“ Stejně jako Cecily byla i prateta rozená Swannová, která se přivdala do rodiny Inghamových, ačkoli až v pozdějším věku. Ovdovělá hraběnka z Mowbraye si i v pokročilém věku zachovávala grácii – chodila zpříma a pružně jako zamlada, jen vlasy jí zbělely jako sníh a na tváři přibývaly vrásky.

„Ahoj, Ceci. Nemůžu si přece nechat ujít poslední setkání před prázdninami!“

Cecily se ohlédla po Erikovi. „Výborně, vidím, že jsi přinesl kávu. S chutí si dám šálek... A ty, teto Charlotte?“

„Ráda se přidám. Aspoň si v klidu popovídáme, než přijedou ostatní.“

„Hned to bude, paní,“ přikývl Erik a hned chystal šálky.

Charlotte se posadila ke krbu a kývla na Cecily. „Ráda bych s tebou probrala něco... soukromého.“

Nestihla ani začít, když se ve dveřích knihovny objevila lady Diedre. Nejstarší ze sester Inghamových bylo šestapadesát a blond vlasy jí už začaly prokvétat. Přesto se oblékala stále podle poslední módy. Dnes měla na sobě oblíbené kalhoty s širokými nohavicemi a ležérní hedvábnou blůzku.

Cecily se podívala na Charlotte a významně zvedla obočí – soukromý humor musí počkat. Pak šla přivítat švagrovou. Diedre pracovala již hodně let na ministerstvu války a byla považována za nejbystřejší ze tří sester. Díky pronikavé inteligenci a smyslu pro humor oživila každou rodinnou sešlost. Cecily ji přivítala zdvořilostním polibkem a vedla ji k podnosu s kávou.

Vzápětí dorazila také lady Dulcie, čtyřicetiletá nejmladší sestra, stále považována za benjamínka rodiny. Když se dámy usadily, Diedre se naklonila k Cecily. „Blahopřeji ti k úspěchu s tím dárkovým obchůdkem. Odvedla jsi skvělou práci. I drobný zisk přijde vhod.“

„Díky,“ usmála se na ni Cecily vděčně. Diedre odjakživa zastávala roli usmířovatele při rodinných rozmíškách. „Ani ve snu mě nenapadlo, že návštěvníky zaujme tolik drobností vztahujících se ke Cavendonu.“ Pak se Cecily obrátila k Dulcie. „Jak dlouho zůstanete v Hollywoodu?“ zeptala se. „Miles říkal, že James má s MGM smlouvu na dva filmy.“

„Ano, ale předpokládám, že Vánoce už strávíme doma – aspoň si to tak plánujeme. James chce příští rok uvést v Londýně hru.“

„Ráda slyším, že se před Vánocemi vrátíte, bez vás by nebyly to pravé,“ řekla Cecily. Obdivovala osobní kouzlo švagrové, její smysl pro humor a přes manželovy úspěchy v Hollywoodu realistický přístup k životu.

Konečně se objevila Daphne, poslední z trojice Inghamových sester. Cecily překvapeně zamrkala – švagrová totiž měla na sobě místo neformálního víkendového oděvu cestovní kostýmek.

Daphne přítomně přátelsky pozdravila. „Zastavila jsem se s vámi rozloučit, na schůzku nezůstanu,“ rozhlédla se s rozhodným výrazem po příbuzných. „Stejně mi nikdo nenaslouchá,“ dodala.

Cecily sebou trhla. Daphne odjakživa brali jako paní domu. Když je matka opustila, zaujala její místo; žila v Cavendonu od narození.

Daphne zvedla koutek úst k povznesenému úsměvu. „Za chvíli s Hugem odjíždíme do Londýna, kde se sejdeme s dětmi na večeři. Jak víte, zítra pokračujeme do Curychu. Zůstaneme tam dlouho... možná celý rok.“

„Proboha, Daphne, celý rok!“ zvolala Diedre. „Co zrovna tebe přimělo opustit Cavendon na tak dlouho?“ otázala se s pobaveným úsměvem.

„Protože to tady už nesnesu,“ odpověděla Daphne klidně. „Jak můžu žít v domě, kde se to hemží cizími lidmi? I zahrady jsou plné turistů. Mám pocit, že jsou rozlezlí všude... Doslova o ně klopýtám. Je to příšerné.“ Zde se Daphne odmlčela a dlouze se zadívala na Cecily. „Pro mě příliš komerční prostředí, Ceci. S těmi kavárničkami, obchůdky a galerií si připadám jako v obchodním domě. Promiň, ale proměnila jsi náš domov v tuctovou turistickou atrakci,“ kroutila Daphne nechápavě hlavou a zachmuřila se. Pak bez dalších slov opustila knihovnu a tiše za sebou zavřela.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho.

Diedre s Dulcie se na sebe podívaly. Sestrino prohlášení je překvapilo stejně jako Cecily.

Rozpačité mlčení prolomila teta Charlotte. „Neměly bychom ji odsuzovat,“ pronesla rozvážně. „Daphne je už dlouho vyčerpaná. Vložila do Cavendonu spoustu energie. Pár týdnů pokojného odpočinku v Curychu jí navrátí sílu.“

„Hned po skončení války mi vyčetla, že dělám z Cavendonu výdělečný podnik. Nepřestávají s Hugem reptat. Vadí jim především prohlídky sídla. V poslední době se mnou Daphne téměř nemluví.“

„Ale peníze ze vstupného nás přece drží nad vodou!“ zvolala Dulcie rozrušeně. „A mně dává za vinu, že jsem si tady otevřela malou galerii. Nemám z ní ani penny, veškerý zisk jde na provoz sídla!“

Diedre se pokusila rozrušené ženy uklidnit. „Nerozčilujme se kvůli tomu. Upřímně souhlasím s tetou Charlotte. Daphne je už léta unavená a určitě si zaslouží dlouhý odpočinek. Miluje vilu a Švýcarsko. Načerpá tam novou energii a zase bude jako dřív.“

Dulcie se obrátila k tetě Charlotte. „Co myslíte tou únavou? Snad Daphne netrápí nějaká nemoc!“

Teta zakroutila hlavou. „To ne. Vložila však do toho domu tolik...“ Charlotte se odmlčela a hledala nejuvýstižnější výraz. „No, prostě si ho trochu *přivlastnila*, abych tak řekla.“

Diedre souhlasně přikyvovala. „Chápu, že jí návštěvníci jdou na nervy, jenže pokud bychom sídlo veřejnosti nezpřístupnili a neotevřeli kavárnu a obchod se suvenýry...“ Bezradně rozhodila rukama. „Nevím, jak by naše rodina skončila.“

„Na mizině,“ doplnila Cecily. „Sice ne zcela, ale téměř.“

„A nemáme štěstí, že veřejnost sídlo s překrásným parkem tak fascinují?“ podotkla Dulcie. „Zvlášť když za privilegium nakouknout do našeho soukromí nekřesťansky zaplatí.“

Výbuch smíchu poněkud uvolnil atmosféru.

„Neměly bychom dnešní schůzku rozpustit a rozejít se za povinnostmi?“ navrhla Diedre.

„Pokud nemáte potřebu něco probrat, půjdu dokončit balení,“ vstávala Dulcie z křesla. „Mám tady spoustu šatů, které si chci odvézt do Beverly Hills.“

„Ach, připomněla jsi mi, že se taky musím připravit na cestu. Začátkem příštího týdne jedeme s Willem do Beaulieu-sur-Mer,“ oznámila Diedre. Pak se obrátila k Cecily. „Willův bratr Ambrose nám uvolní na šest týdnů svůj dům v jižní Francii. Potěšilo by nás, kdybyste za námi s Milesem přijeli, Cecily. A vezměte s sebou i tetu Charlotte. Co na to říkáš, teto?“

„Je to od tebe milé, Diedre, zvážím to. Snad bych se mohla přidat k Cecily a Milesovi. Víš, v mém věku už nerada cestuji sama.“

„Nesmysl!“ mávla Diedre rukou. „Vypadáš mnohem mladší a tvou kondici by ti leckterá dáma mohla závidět. Víím však, jak to myslíš. Jednoduše nám dejte vědět, až se dohodnete na datu.“

Cecily se roztržitě pousmála. Byla rozrušená. Počkala, až švagrové odejdou, pak přistoupila k oknu a zamýšleně hleděla na nádvoří.

„O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“ obrátila se po chvíli k pratetě. Snažila se ovládnout netrpělivost.

„O našem panství,“ odpověděla stará dáma. „Jak jistě víš, pracovala jsem u Davida Inghama, pátého hraběte, jako osobní asistentka. Víím tedy o celém panství víc než kdokoli jiný, dokonce i Miles. Asi před deseti dny jsem si náhle uvědomila, že prateta Gwen neměla právo darovat sídlo Little Skell Manor Diedre, protože jí vlastně nepatřilo. Nevlastnila ho ani její sestra, která ho Gwen odkázala. Cavendon se všemi budovami, tisíci hektary pozemků, honitbou a parkem patřilo hrabatům. Nicméně během posledních padesáti let majitelé dovolili členům rodiny žít v obou domech zadarmo.“

Cecily upřela na pratetu nejistý pohled. „Chceš říct, že James s Dulcie by měli za bydlení v Skelldale House platit nájem, a stejně tak Diedre s Willem, když se nastěhovali do Little Skell Manor?“

„Přesně tak,“ přikývla Charlotte. „Pro jistotu jsem nahlédla do dokumentů, které jsem kdysi sama zpracovala. Potvrdily mou domněnku.“

„To je hodně choulostivá záležitost... Především musíme přesvědčit Milese, aby návrh přijal. Možná nebude souhlasit.“

„Je to přece černé na bílém,“ připomněla Cecily prateta. „Pátý hrabě věc přehlížel, protože jsem pro něho pracovala, a šestý hrabě taktéž. Sedmý hrabě může konečně dát záležitost do pořádku.“

Cecily si nebyla tak jistá. Zнала svého muže. Bude mu proti mysli cokoli měnit, obzvláště když jeho sestry žijí v domnění, že domy oprávněně zdědily. A znovu to bude vypadat, jako že Swannovi zasahují do zvyklostí Ing-hamových.

Cecily s povzdechem vstala, omluvila se a odešla.